

Макаръ Пенчо Славейковъ да получи вече общо признание, и сега — двадесетъ и седемъ години следъ смъртта му — той не е заелъ онова мѣсто въ душитѣ и съзнанието ни, което заслужава: за голѣма частъ отъ интелигенцията ни сѣ още остава чуждъ, недостъпенъ, малко познатъ. А тъкмо той носи най-положителнитѣ качества на българския духъ: копнежъ по култура, високи духовни стремежи, творческа воля и дълбоко осмисленъ, бихъ казалъ, културенъ национализъмъ. Защото онова, което у Вазова е по-вече инстинктъ, у Славейкова е културно съзнание и воля. Него наистина можемъ да тачимъ като представител на сжщинското възраждане у насъ — въ онзи високъ културенъ смисълъ, който му придаваше той.

Не е ли дошло вече време, богатствата на неговия духъ, заключени въ творенията му да станатъ общо достояние, да се превърнатъ въ жива съзидателна сила? Мисля, че това го налагатъ и усиленитѣ времена, въ които живѣемъ — тѣ изискватъ не само материална, но и духовна мобилизация на народностнитѣ творчески сили.

Да подпомогне това приобщаване е една отъ главнитѣ цели и на тази книга.

Авторътъ.